

GÖRÜNENİN ŞİİRİ
FOTOĞRAF

NURULLAH GENÇ

28 ARALIK 2023
28 OCAK 2024

GÖRÜNENİN ŞİİRİ FOTOĞRAF
NURULLAH GENÇ

Üsküdar Belediyesi Adına Yayın Sahibi

Hilmi Türkmen
Belediye Başkanı

Genel Koordinatör

Zekeriya Şanlıer
Başkan Yardımcısı

Proje Yönetimi

Gülsüm Hasbal İsmailoğlu
Kültür Sanat Danışmanı

Mesut Meyveci
Kültür İşleri Müdürü

Hüseyin Hilmi Erdem
Basın Yayın ve Halkla İlişkiler Müdürü

Küratör
Erkan Doğanay

Organizasyon Koordinatörü

Meral Çam

Grafik Tasarım ve Uygulama

Kemal Kara

Üsküdar Belediyesi Kültür Yayınları – 2023

Yayın No: 171

Sertifika No: 42240

ISBN: 978-625-6732-04-9

Baskı

Hat Baskı Sanatları

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi A Blok No: ZA5 Topkapı / İstanbul

Tel: 0212 567 77 66 - 0212 674 58 56

Sertifika No: 49114

Bu yayının bütün hakları saklıdır. Görsel ve yazılı hiçbir bölümü Üsküdar Belediyesi'nin yazılı izni olmadan elektronik, mekanik, fotokopi ve benzeri yollarla çoğaltılamaz, aktarılamaz, yayımlanamaz. 2023.

ÖNSÖZ

Hilmi Türkmen

Belediye Başkanı

Nurullah Genç, benim de şahsen parçası olduğum 90'ların başında üniversiteye başlayan kuşağın şiirle tanışmasını sağlayan, bizim duygularımızı, düşüncelerimizi edebiyat kamusuna taşıyan önemli bir şairdir. Anadolu'nun bir şehrinde doğup başka şehirlere okumaya giden, hayalleri, idealleri olan gençler, gurbetçiler Nurullah Genç'in şiirleriyle, romanlarıyla olgunlaştılar.

Elbette sadece öğrencilerle sınırlı değildi okurları. Türkiye'nin geleceği için dertlenen, çıkış yolları arayan, âşık olan, kavuşamayan, adil bir dünya için müreffeh bir Türkiye inşa etmenin elzem olduğunu düşünen herkesin heybesinde bir azık oldu onun kitapları. Onun şiirlerinde Anadolu insanının hem iç sesi hem de çılgınlıkları yankılanır.

Şiirleri, kitapları Erzurum'dan Türkiye'ye yazılmış mektuplar gibiydi. Akademik anlamda da kendine çizdiği rotaya sadık kalarak alanına dair literatürü zenginleştiren işler yapıyordu. Nurullah Hoca bugün hem şiirleriyle hem de akademik çalışmaları ve bürokratik hizmetleriyle bizim için bilge bir ağabeydir.

Özellikle gençlere yol gösteren mesajları, tecrübelerini aktarırken gösterdiği maharet, dilinin sakinliği ve o hiç eksilmeyen sanatçı duyarlılığı ile büyük kitlelere rahat bir şekilde ulaşabilmektedir. Bütün bunların yanında Nurullah Hoca'nın bir de fotoğrafçılığa olan ilgisi ayrıca konuşulmaya değer bir bahistir.

Ülkemize, insanımıza ve dünyaya kendine has bir nazarla ve milli bir hafızanın birikimiyle bakan Hocanın fotoğraflarında bu bakışın bütün hislerini, izlerini görebilirsiniz. İnsanlar, şehirler, tabiatın güzellikleri, cemiyet hayatımızın ayrıntıları, dünyadan insanlar ve renkler Nurullah Genç fotoğraflarının temel elementleridir. Bu fotoğraflar için deklanşörle yazılmış şiirler de diyebiliriz.

Bu fotoğrafların yine Hocanın şiirleriyle birlikte anlamlı bir bütün olduğunu fark ettiğimizde de bunları bir sergide buluşturma fikri doğdu. **Görünenin Şiiri Fotoğraf**, bir Anadolu bilgesinin gözüyle dünyaya bakmamıza imkân veren renkli, güçlü bir sergi oldu. Hocamızı bu vesileyle saygıyla selamlıyor; sergide emeği geçen herkese sonsuz teşekkür ediyorum.

SUNUŞ

Erkan Doğanay

Küratör

Fotoğraf bazen hiç tanımadığımız bir coğrafyayı ya da herhangi bir nesneyi anlamak için o şeye mercek tutmamızı sağlayan teknik bir imkandır ve kendimizi yabancı hissettiğimiz şeylere yakınlaştıırıp, aramızda bir köprü oluşturur. Tam tersi olarak tanıdığımız bir coğrafyaya ya da bildiğimiz nesnelere objektifimizi yönelttiğimizde ise bu kez yine fotoğraf aracılığıyla yüzeysel olarak bildiklerimizle daha derinlikli bir ilişki kurmamızı sağlar. Bu kez fotoğrafın duygusu, işlevi, detayları gibi teknik değerlendirmelerle bakınız çıkan sonuç üzerinden. Fotoğraf çekmek güvensizlik duyduğumuzda ya da etrafımızdakilere karşı nasıl davranacağımızı bilmediğimiz kimi ortamlarda sıkça yeltendiğimiz bir hareket olduğu gibi, bu gibi durumlarda bulunduğumuz yerin yabancılığını, başkalığını da azaltır.

Şiirlerini hayranlıkla okuduğumuz şair, yazar Nurullah Genç'in buradaki fotoğraf karelerine baktığımızda da şairin tanıdığı coğrafyaları, mekanları, nesnelere kendi an'ında durdurup, ışık gölge, renk gibi çözümlemelerle bizleri davet eden zamana gideriz. Nurullah Genç, Anadolu'yu oldukça yakından tanıyan bir edebiyatçıdır. Anadolu'nun kültürünü, önemli yapılarını, mevsimini, güneşini iyi bilenlerdendir. Bu tanışıklık sayesinde bir fotoğraf büyüsü olarak kompozisyon kadrajını, ışık ve gölgeyi bu kadar iyi kullanabilmesinin sanırım arkasında yatan bu ön tanışmanın bilgisinden kaynaklanır. Burada asıl önemli olan görmenin yüzeysel haline kapılmak yerine görünenin derinlerinde yatan sırları, hikayeleri zenginleştirmek evladır. Zira anlamak bir şeyleri düşünmeden kabul etmek değil, üzerine düşünme, yorumlama, hatta değer kazandırma işidir.

Nurullah Genç, bu değer kazandırma işini şiirlerindeki duygunun görsel yansımaları olarak kullanır. Fotoğraflarını çekerken muhtemelen aklında şiirlerinin dizeleri ya da yeni imgeler vardı. Şiir dizelerinden yüzeylede yer edinen şeylere yalnızca kameranın gözünden bakmayız aynı zamanda şiirlerin anlam içerikleri ve duygu bileşimleri üzerinden de bakarız. Hem zaten kadraja giren görüntüler bir bütün olarak değil de, insanlar ve deneyimler olarak parça parça görünür ve kişinin hafızasında bu şekilde depolanır. Ancak fotoğrafların hemen erişilebilir hale getirdiği gerçek değil, şiirsel görüntülerdir.

Nurullah Genç, çok yönlülüğüne fotoğrafı da ekleyerek sözden görsele, görselden söze bir yolculuğa çıkartır izleyiciyi. Bir söyleşisinde değindiği gibi; **"İnsan, görme sıfatıyla yeryüzünü müşahede eder. Yeryüzündeki görüntüleri hafızasına kaydeder ya da yaptığı alet ve makinelerle birtakım kaynaklara aktarır. Fotoğraf buradan doğar, sinema buradan doğar."**

SANAT VE FOTOĞRAF ÜZERİNE KISA BİR TEFEKKÜR

Nurullah Genç

Fotoğraf Sanatçısı & Şair

Kâinatın yaratılış kanunları ve insana sunulan bilgi alanı, müşahededen muhakemeye ve oradan da mükâşefeye, katmanlı ve derin bir yol takip eder. Canlılar âleminin ortak bilgi alanı müşahede iken, diğer iki alan yalnız insanî ve ihtiyaridir. Müşahede dediğimiz gözleme dayalı bilgi alanı, duyu organlarından gelen tüm verileri kapsar. Her canlı türü aldığı bilgileri kendi fitratına göre değerlendirerek hayatını sürdürmeye çalışır. İnsan bu alandan elde ettiği bilgilerle günlük faaliyetlerinin önemli bir kısmını nasıl yürüteceğine karar verir. En basitiyle ifade edecek olursak, dışarıda yağmurlu bir hava olduğunu gören kişinin işe gitmek için hazırlığını buna göre yapması buna misal olarak verilebilir.

Tüm ilmi çalışmalar muhakeme alanında gerçekleştirilirken, insanı insan yapan üst değerlerin, sevginin, merhametin, empatinin, imanın ve irfanın, hikmet arayışının ve bilimsellik adlı sınırlı alanın ötesine sezgiyle geçmenin temel kavramı ise kalbin keşif alanıdır. Mükâşefe dediğimiz bu alan sanat kavramı için de vaz geçilemez bir mahiyet arz eder. Sanat çoğu kez müşahede yani gözlem, muhakeme yani akılla değerlendirip sonuca ulaşma alanından gelen verileri kalbin keşif alanından geçirerek insanı etkileyen bir sanat eserine dönüştürme eylemidir. Bir sanat eseri, sanatkâr şayet bu süreci etkili olarak kullanmamış ise, eksikliklerle baş başa kalacaktır. Her insanı etkileyebilecek bir şiirin, bir resmin, bir minyatürün, bir romanın, bir filmin veya şarkının veya bir fotoğrafın özünde bu gerçeklik bulunmaktadır.

Fotoğraf sanatı için de mesele, anlatmaya çalıştığımız hususun hakikatinden başkası değildir. Diğer sanat dallarıyla, görsel sanatlar arasındaki fark fotoğraf için de geçerlidir. Görsel sanatlar müşahede alanını daha çok kullanırlar. Bu nedenle bu sanatlarda görünenin ilgi çekiciliğiyle muhatabı etkilemek diğer sanat dallarına göre daha kolay ve nazarîdir. Ancak mesele

etkinin kalıcılığına geldiğinde, muhakeme ve mükâşefenin gerekliliği apaçık ortaya çıkar. İyi muhakeme edilememiş ve kalbi tesiri zayıf bir görsel sanat eserinin yıllara sâri kalıcılığını sağlamak hiç de kolay olmayacaktır. Fotoğraf sanatının geçmişini incelediğimizde, yıllar öncesinden bu güne kalan ve unutulmayan fotoğrafların, estetik yapıdan daha çok kalbin tesir alanında kalıcılıklarını sürdürmeleriyle bunu sağladıklarını görebiliriz. Steve McCurry'nin Afgan Kızı ve Kevin Carter'in Gıda Kampına Doğru Sürünerek Giden Çocuk ve Başında Bekleyen Akbaba fotoğrafları buna en iyi iki örnektir. Fotoğraf sanatının, yazının ilk paragrafında, yağmurlu hava için hazırlık yaparak işe gidecek adamı izleyerek etkili bir fotoğraf çekmek isteyen fotoğrafçının, yağmurdan ve etkisinden daha çok, o etkinin, adamın ruh dünyası ve beden dilinde meydana getireceği tesirleri çerçeveleyerek insani bilince aktarma eylemi olduğunu ifade edebiliriz. Bu eylem, müşahedeyi veya gözlemi muhakemeye, muhakemeyi de kalbin keşif alanına aktarma süreciyle hayat bulacaktır.

Fotoğraf sanatının, Allah'ın Basar sıfatının bir yansıması olduğunu bilenlere selam olsun.

Gün Akşam Oldu

O AKŞAM

Işıklı tellerine takıldı ayaklarım
Karşımda alev alev duran kirpiklerinin
Kapattın yüreğimi karanlık evlerine
Bana kim olduğumu soran kirpiklerinin

O akşam yakamozlar gibiydi bakışların
Akdeniz gözlerinin damlasıydı o akşam
Sağnak sağnak boşaldın çorak topraklarıma
Tebessümün göklerin cilasıydı o akşam

Bir anda kelepçeli buldum bileklerimi
Varlığın gurbetimin sılasıydı o akşam
Dağları birer birer devirip sana gelmek
Gönlümün en ateşli duasıydı o akşam

Sakıncalı saatler yaşadım yollarında
Yüzün sanki sonsuzluk şuasıydı o akşam
Aldandım bulutlara uzanan ellerine
Bu sevda ömrümün son sevdasıydı o akşam

Gülleri,sümbülleri kıskandıran endamın
Merhametsiz derdimin devasıydı o akşam
Oysa anlayamadım ıstırap olduğununu
İçimde bir heyula,bir serap olduğunu
Her lahza çöktüğünü ve harap olduğunu..
Bilemedim ne deniz ne mehtap olduğunu
Meğer kalbin kalbimin belasıydı o akşam

AÇTIĞI KAPIYA

kurabilseydi bebek, yıkılan Halepçe'yi
kırabilirdi hayal bu memnu kelepçeyi
çiçekli bir hânüman gördüğünde, yâd olan
içinde tebessümler biriktirip, sâd olan
narın parmaklarıyla dokunsaydı yarama
bir damla su koyardı çatlayan matarama
vakitlerden geceyi sevdiğini söyleyen
yalanı kapısından kovduğunu söyleyen
gitti bilmediğimiz günlerin ötesine
günler ki, gün ışığı kalmadı ertesine
ey civan gölgesinden göklere bakan kapı
buzlayan bir âlemde kendini yakan kapı
senin de, benim gibi girizgâh olduğun yer
O'nun avuçlarında Ayine-i İskender
yine âh mı sızıyor pelteleşen dilinden
gözlerin mi damlıyor sararmış mendilinden
O, Kızıl Adalar'dan kuşatandır "ay" ımı
Yedikule önünde yıkandır sarayımı
saçları en hülâsa şerhidir karanlığın

senin de mi tarihe gömüldü tiranlığın
geri gelecek diye, yollara bakıyorsun
titreyince, Nef'î'den hicivler okuyorsun
oysa ben, bir yangının kalbine yürüyorum
ruhunda, kaybettiğim cevheri arıyorum
her solukta ömrümü çürütse de bin cefâ
gülüme sitem bile edemedim bir defa
ey baharı beklerken sararıp solan kapı
yemyeşil bir bahçede ihtiyar olan kapı

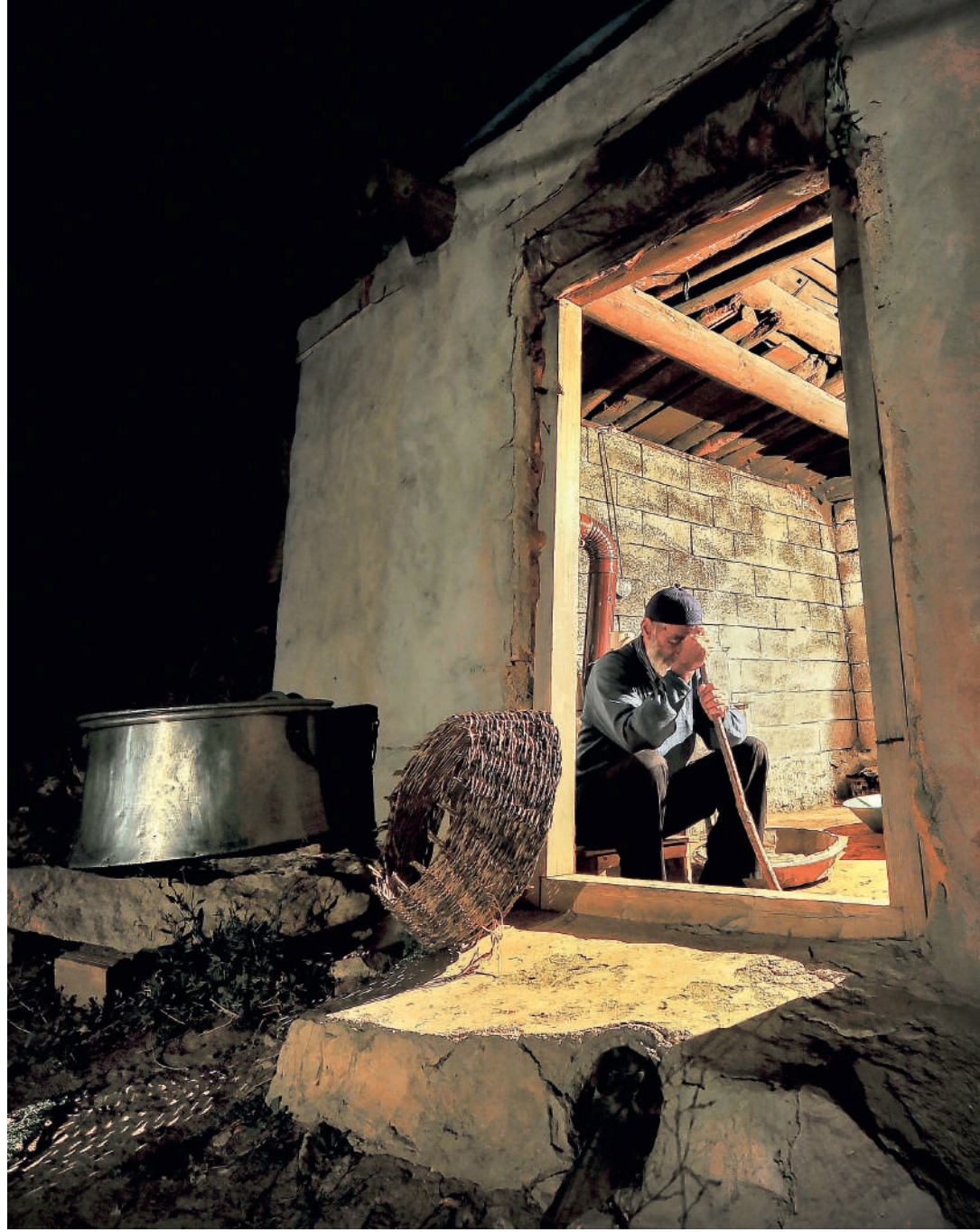
BİR KAÇ DELİ GÜVERCİN

Siyah belki aldatır içindeki beyazı
Talihin aynaları kırıyorsa, hüzündür
Sen yine anlamadın ne baharı, ne yazı
Beni cehennem kılan o esrarlı yüzündür

Sen küçük bir lalesin; avuçlarında nergis
Ben acının zehrine su katan hummalı dev
Gözlerinde isyanı damıtıyor kan ve sis
Gözlerimi yakıyor bu karayel, bu alev

Sen uzak bir nehirsin denizlere yabancı
Ben ruhumun çölüne göklerden su taşıyım
Senin kalbinde kahra gülümseyen bir sancı
Ben kalbimi dağların derdiyle paylaşıyım

Bilmem neyi aradım bir ömür kışlarında
Binbir gece yürüdüm hangi muamma için
Zümrüd-ü anka uçar senin bakışlarında
Benim rüyalarım da birkaç deli güvercin

BABALAR GÜZELİNE MERSİYE

Gittin; dünya bir kafes, devâ mahpus, söz ketum
Gittin; çekildi suyu can nehrinin; kaldı kum
Doruklarda bahardın, derinde servi boylu
Muhabbet savaçısı, yiğit, cihangir soylu
Göklere yönelirdin gece gündüz, susardın
Zamana defineler verip mekânı sardın
Bu gün hüznün hayale kuyu kazdığı gündür
Bu gün kederden sabrın bile bezdiği gündür

Yetim kalmış çiçekler sana meftun bakardı
Yuvanda gülkurusu bakışların kokardı
Tenhada çoğaltırdın gözlerini kimsesiz
Gözlerin başkaları için ağılardı sessiz
Bereket dağıtırdın çocukların kalbine
Sonbaharına erip döndürüldün Rabbine
Bu gün ötenin bir dost eli sezdiği gündür
Bu gün samanyolunda aşkın gezdiği gündür

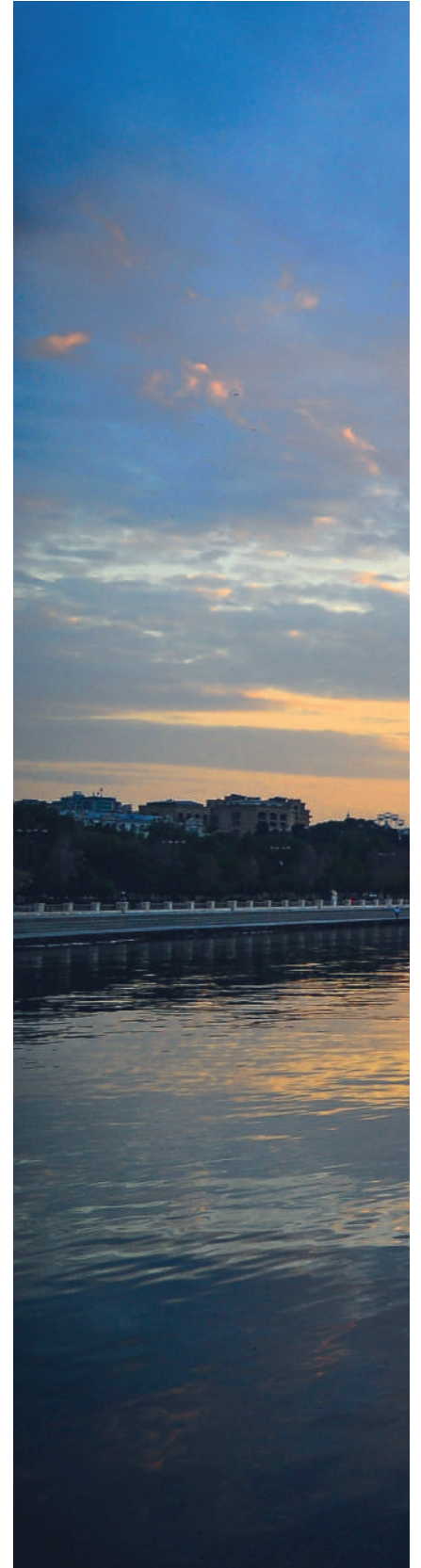
Kör bakmayı bilmezdin; özde ruhun yanardı
Rüzgâr, yağmur ve güneş seni meczup sanardı
Şimdi yansın kapılar, pencereler kırılınsın
Vadiyi sel götürsün, dağ ikiye yarılınsın
Öncü bir kıyametten geçtiğin ândı ölüm
Sen rüyadan uyandın; senden uyandı ölüm
Bu gün kardelenlere kanın sızdığı gündür
Zamanın ezberini yine bozduğu gündür

Ân gelir, seni nâçâr kılan dert nîran olur
Alıcı kuşlar gibi vurulup vîran olur
Yedi iklimden sorar düşlerini yârenler
Buhurdanlıkta taşır hâtıranı erenler
Kırlangıç yuva yapsın şimdi lâlezarına
Erguvan tohumları ekildi mezarına
Bu gün kovulmuşların katran süzdüğü gündür
Bu gün toprağın alevleri üzdüğü gündür

Bu mezar taşı kime ne söylüyor; bu yıldız
Bu gök, yaralı bulut, çâresizlik; bu ıssız
Ülkenin hangi dağı, ovası şimdi benim
Seninle sessizliğin koynuna girdi tenim
Âh kırılan ellerim, ah çürüyen kanlı göz
Bir cefâ girdabında dalgalanıp yandı öz
Bu gün fırçanın kalbe diken çizdiği gündür
Matemin bir şairi lif lif çözdüğü gündür

Her yüzde bir tebessüm oluyor filizlerin
Haramilerde bile ışıldıyor izlerin
Nâm yurdunda gölgeydin, merhamet burcunda dev
Sokak garip; münzevi bir rüyada şimdi ev
Hicrana varan yolun her köşesinde serap
Şehir şehir ürperiş, ülke ülke ıstırap
Bu gün bir kelebeği dağın ezdiği gündür
Bu gün kalemin "eyvah" diye yazdığı gündür

GİDİŞİNE AĞIT

Rüzgârdı; tutundum; geçti de gitti
Kırdı son dalımı, göçtü de gitti

Ay şehlâ bakıyor karanfillere
Avare bir şarkı gibidir zaman
İssız bir sokakta duyuldu ferman
Topraktan kıvılcım düştü göklere
Ay şehlâ bakıyor karanfillere

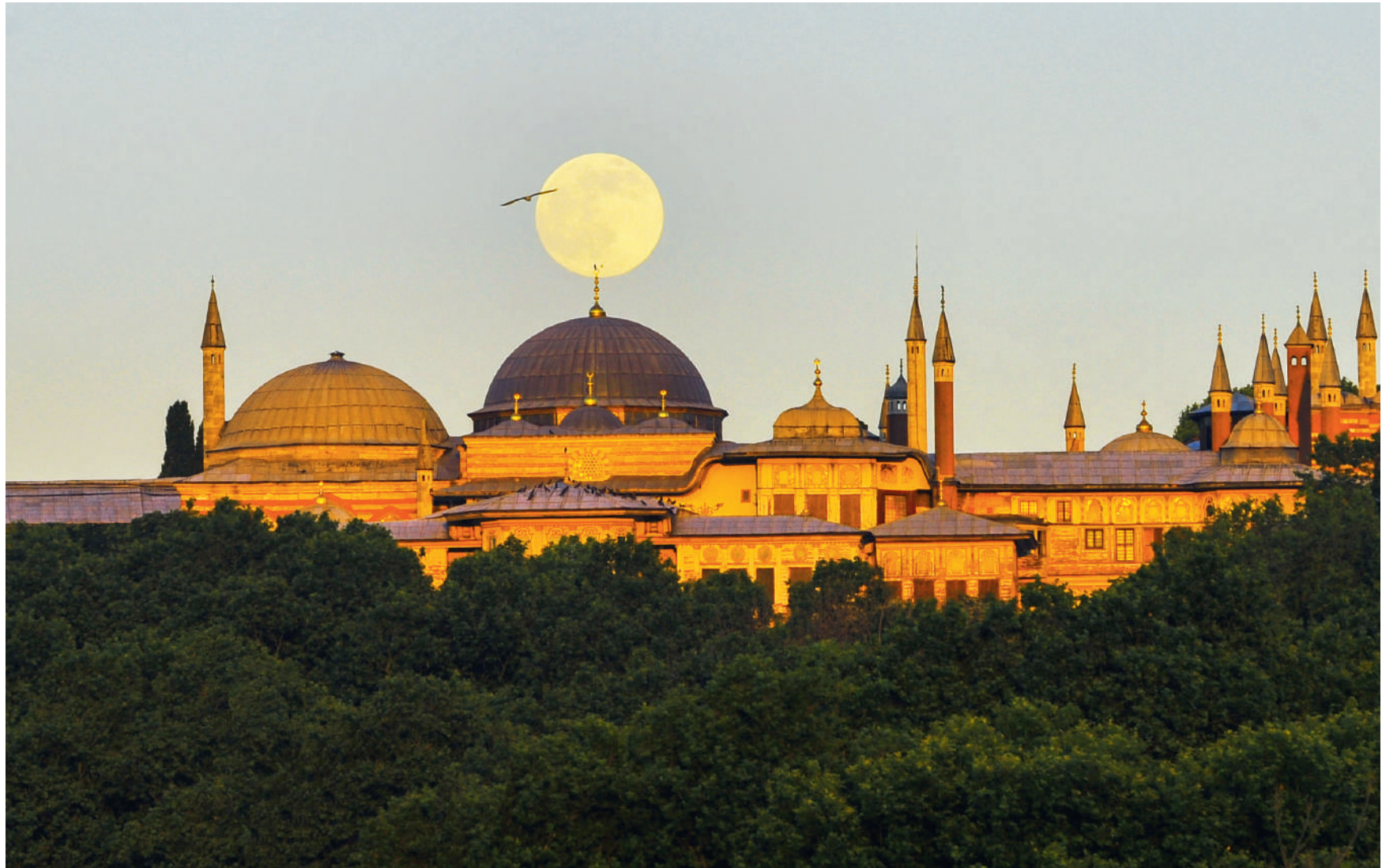
İçimi içime açtı da gitti
Bir kuştı; vuruldum; uçtu da gitti

Bir ses kaplayacak arzı yakında
Hükmü kalmayacak kaldırımların
Gecenin, gündüzün, yağmurun, karın
Umut son düğümü bağladığında
Bir ses kaplayacak arzı yakında

Zehri yudum yudum içti de gitti
Ölümden bir gömlek biçti de gitti

Gölgesi olmayan bir duman tüter
Sonsuzluk fışkırır mezarlıklardan
Çukurlar alevden, kubbeler nurdan
Miski amber gibi damla damla ter
Gölgesi olmayan bir duman tüter

Rüzgârdı; tutundum; geçti de gitti
Kırdı son dalımı, göçtü de gitti

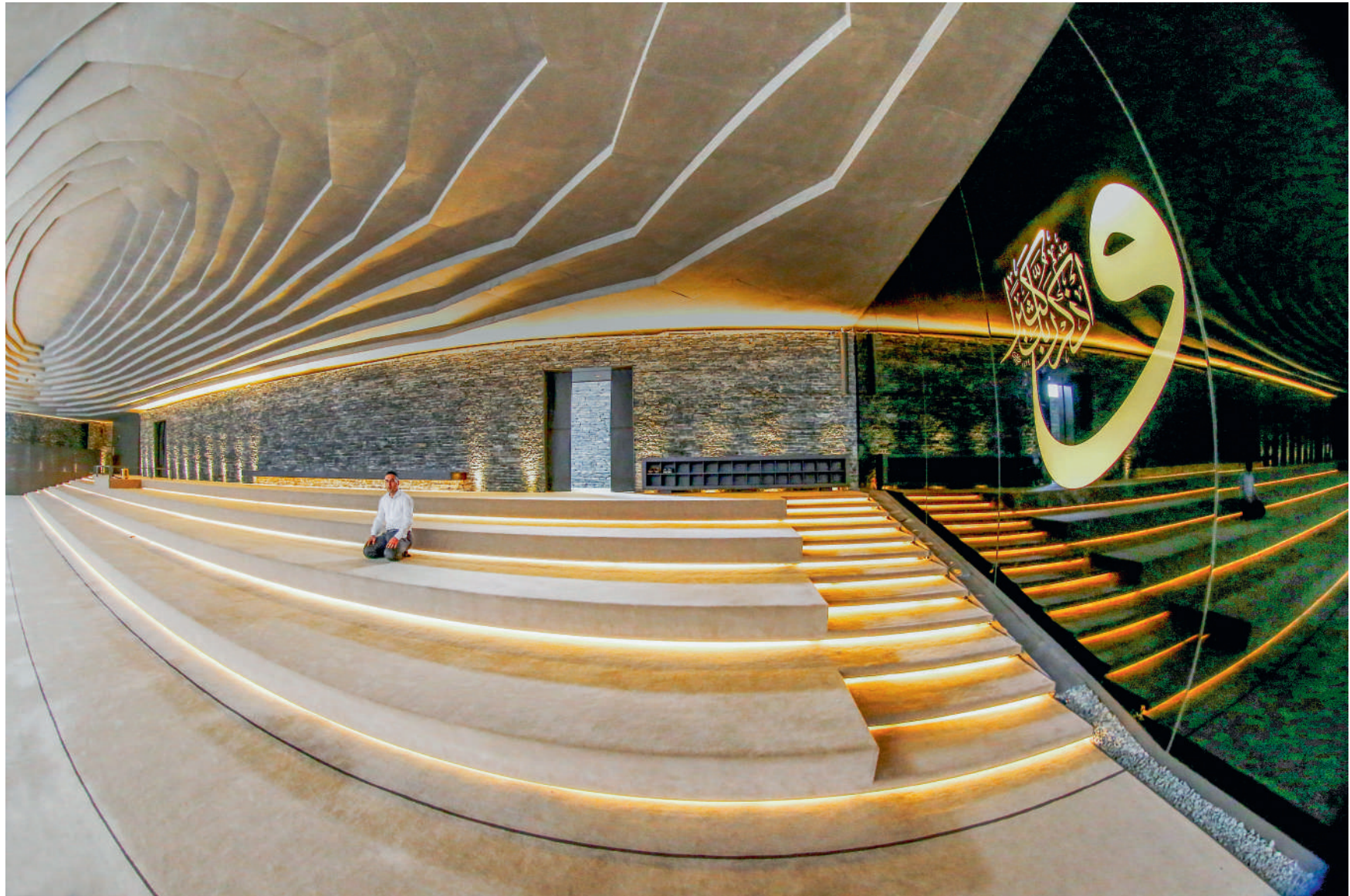

KAVUŐMA

Sana geliyorum yalnızlıklardan
Yürüdükçe hicran gülüyor gibi
Yüreğimde dağlar yükseldi kardan
Vuslat, ağır ağır ölüyor gibi

Gözlerim, buzlayan kanatlarıyla
Yorgun umutların peşinde her an
Düşlerim, şahlanan kır atlarıyla
Birir birer kopuyorlar zamandan

Kısalan yolların uzadığını
Kulağıma fısıldıyor her diken
Mehdabına gömdüm hayal çağını
Senden geliyorum sana gelirken

BAK İŞTE

Nur yüzlü tebessümler bırakıp da yurduma
Bazen rüzgâr olursun burçlarında gecenin
Öteyi omuzlayıp gelir bazen de rüzgâr
Başımdaki dumanı dağıtır gözlerinle
Züleyha'yı Yusuf'a götürürken atlılar

Bak işte, tohum şimdi rüyada, derindedir
Bir dua mahşerinin sonsuz mihverindedir
Avucundan taşıyor kevser dolu bir sebil
Merhamet ki, o leylî saçlarında uyuyan
Son derin aynasıdır tenhayı bilenlerin
Yüreğimde ay gizli, sinemde bir karanfil
Bense yine bir nehir, şeb-i yelda ve mahrum
Bazen de bir cellâdın simsiyah ellerinde
Eski bir bahçivanın korkularına mahkûm

Bak işte, bir gözyaşı damlası, boynu bükük
Bir ayna sırlarını döküyor toprağına
Kendi karanlığına gömülüyor sönen mum
Bak işte, uyandırdı gelişin ağaçları
Her yaprakta o mahzun düşlerimin oyası
Özsuyunda sen varsın çiçeklerin; her düşte
Kapılar, pencereler sana vurgun, bak işte

Sus ve yürü; ruhumun sarayıdır otağın
Gizli bir şehzadenin sırrında kaybol ve sus
Bilsen ki, sultanlığın, tahtındadır bu çağın
Hüzün ki, ne girift bir dünyadır sana mahsus
Bak yine ayağına kapandı köleler; sus
Doğunun o efsunlu harabelerinde mi
Kayıp cennetlerini aradın da mevsimin
Ki her gece yıldızlar saatleri kırdılar
Akrebini zincire vurup sonbaharında
Yelkovandan kederin hesabını sordular

Sen şimdi ne kadar da Züleyha'sın ki öyle
Beyaz bir gül taşırsın avuçlarında her an
Rüyalarında bile senin için ağlayan
Parmağının ucunda bir Yusuf görüyorsun
Öteden sıradağlar geliyor sevda ile
Denizler senindir al; umudu denizlerin
Körpe bir nergis olup düşünce eşiğine
Ruhumun kumruları, kardelenleri, senin

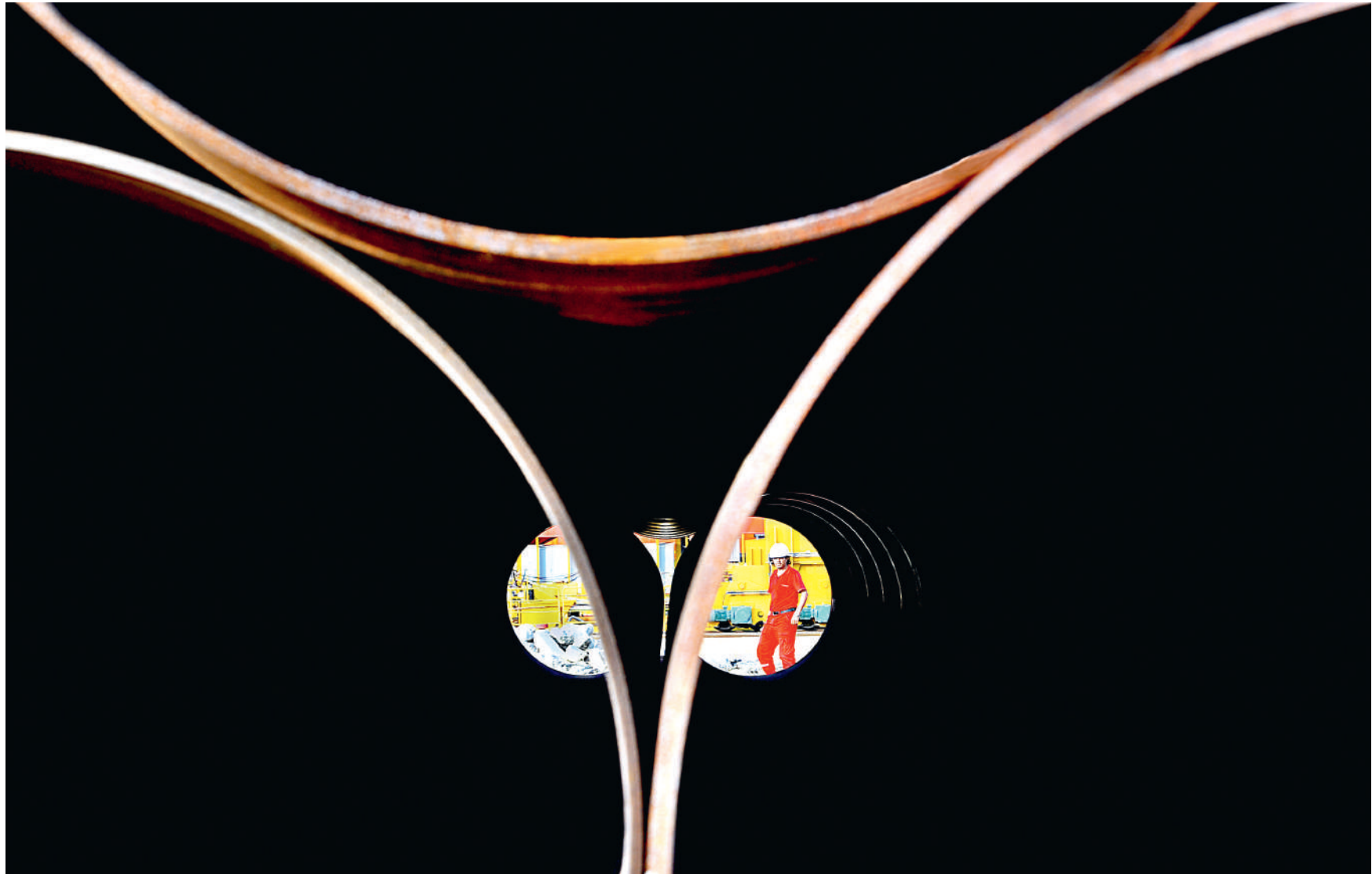
Sustuğunda, kelime yangını, cümle kışı
Konuş; suyu ısınsın buz tutan çeşmelerin
Durduğunda duraklar mutlu; yollar çaresiz
Yürü; ayak bastığın kara parçalarında
Irmaklar gökyüzüne akıyor ardına
Kımıldayan yokuşta, uğuldayan inişte
Yolcular izlerini soruyorlar, bak işte

Bozkırdaki sureti kayboldu bir çobanın
Bir vadiye akmanın eşiğindedir zaman
Bir ney bulup üflesem gözlerine bakarak
Kamış kül, ses kıvılcım, boşlukta bir yanardağ
Anlayamıyor muyum kirpiğinde bulutlar
Avare kuşlar gibi benim göğümü arar
Yalnızlığı gül kokan benim bahçelerimde
Rengârenk bir kelebek oluyor bakışların
Anlayamıyor muyum, en gizemli şarkılar
Dudakların ruhuma dokunduğunda çalar

Gece aydınlığında bir devin kalbindesin
Bir hayalden kalan her muamması ömrümün
Senin duygularında çözülüyor ansızın
Yüzünle buluşuyor yüzümün çizgileri
Yankısını sesinde arıyor çığlıklarım
İçimde kum saati, ne ileri, ne geri

Bulunur belki bir gün bir şehirde bir sokak
Bir ev, sessiz bir oda, her köşesinde bahar
Öyle mağrur ki zaman yeniden doğmak için
Bir kadın bir cihangir istiyor kaderinden
Bir adam, kucağında güneş, ay ve yıldızlar
Kâinatın o sonsuz, o esrarlı yerinde
Bak işte, tarihini arıyor ellerinde

Hayal ve Hakikat

HAYAL BEKÇİSİ

Beklenmedik bir fırtınaydı gelişin,
Uyandırdın sessizliğimi aysız gecelerde,
Yaralı bir deniz gibi hıçkırdığını,
Bir fanus altında sıkışıp kaldığını,
Aşkla kenetlenen kalplerimizin
Me'yus olduğunu,bunaldığını
Biliyorum, bir hayal bekçisiyim..

Mehtabı arayan karanlıklarda
Yağmur yakışmıyorsa,
Güvercin gözlerine yakışmıyorsa yağmur,
Nasıl açabilirim bulutlara derdimi,
Nasıl geçebilirim mayınlı köprülerden
Sellere karışan ayaklarımla?

Yığılıp kalıyor en güzel umutlarım,
Vurgun yemiş denizciler misali,
Göğsümün katranlı sahillerinde.
Zifiri saçlarıyla
İnfazıma ağıt yakan menziller,
En salgın boşluğumu akıtıyor üstüme.

Ben mehtabı arayan bir hayal bekçisiyim,
Ben sevda sokağının yoksul çiçekçisiyim,
Ben kor merdivenlere göklerle tırmanırım,
Kızgın güneş altında yemyeşil ıslanırım.

Ben mehtabı arayan bir hayal bekçisiyim,
Ben korsan bir geminin mahzun kürekçisiyim,
Ben yaklaşan saati beklerim odalarda,
İhtilaller yaparım gözlerine dalar da...

İnsan ve Ötesi

MAHREM

Köy pınarında hicran damıtan güvercinler
Utangaç bir çocuğun dudaklarında inler
Düşleri bin bir gece ateşiyle uyanık
Gözleri kâh gündüzdür; kâh karanlık ve yanık
Kar fırtınası, mahzun bir kafesin perisi
Görmüyor hangi eller tutuyor bu kafesi
Bu kafes, dağ başının son dumanında mahrem
Bu kafes, anayurdun asumanında mahrem

Korkular ki, yarasa bakışlıdır her akşam
Irmak köprüye feda; hasret ocağında gam
Geceleyin yıldızlar gülümser Gün Değer'de
Tahir Hoca o ürkek endamını sever de
Cesur bir yalnızlığın ardında büyür çocuk
Sessizce sürüp gider bu esrarlı yolculuk
Yollar kıvılcım dolu; iki yanında mahrem
Yollar yol bilmeyenin aşyanında mahrem

Bir gurbet yürüyüşü; caddeler koyu sarı
Köye selam götürün Kars'ın beyaz kuşları
İstasyon rüyasında Çin güzeli bir bahar
Her bulutun ardında üryan olur turnalar
Horasan erenleri kuşatır dört yanını
Susturur yüreğinde yokluğun isyanını

Bu isyan hainlerin kirli kanında mahrem
Bu isyan destanların doğum anında mahrem

Tanyerinde kölelik arıyorsa bir okul
Erzurum'un gözleri kayıptır; kalbinde bul
Şimdi her mevsimde aşk üzredir gülkurusu
Abdurrahman Gazi'den çeşmelere akan su
Yeşertir tohumları külliye toprağında
Güneş bir kardelendir Palandöken dağında
Kardelenler bir şehrin intiharında mahrem
Kardelenler hüznünde, intizarında mahrem

Nerde, avuçlarımda kararan tozlu yollar
Nerde siyah ve keskin, yorgun ve buzlu yollar
Işığa varmak için bin ayak, bir merdiven
Tereddütler burcunda şiir ufkunu öven
Heceler ülkesinin karanlık evlerinde
Şöhret mumuyla yanan ürkek avcılar nerde
Avcılar, ölüm günü can pazarında mahrem
Avcılar, tutkuların kin mezarında mahrem

Ve İstanbul, Süleyman tahtında bir münzevi
Saba Melikesi'nden kalan muştular evi
Gecenin en karanlık tenhasında çoğalan
Kalbe siyah benekler bırakıp gizli kalan
Yedi başlı ejderha yedi tepeyi tutmuş
Bu şehirde kapılar pencereyi unutmuş
Kapılar odaların inkisarında mahrem
Kapılar aynaların âh ü zarında mahrem

İstanbul, gemilerin rüyalarında mahpus
İstanbul ki, deryalar gülü; sultana mahsus
Solmadan ruhunun son yurduna varmalıyım
Onu bir saat gibi yeniden kurmalıyım
Göğünde gece gündüz ışıldarken izlerim
Esrarıyla yeniden buluşmalı gözlerim
Gözlerim; İstanbul'un ufuklarında mahrem
Gözlerim ki, bu gün de mahrem, yarın da mahrem

MAĞARADAN ÇOCUKLARA YANSIYAN-I

Yolunuzun üzerinde oyuncaklar
Karpuz kırmızısı
Muz sarısı
Ölüm siyahı
Siz hangi ülkenin sürgünüsünüz çocuklar
Eflatun bir mağaradan
Âmâ gibi bakarken gözleriniz
Neden öyle yaşlanmışsınız
Ecel kadar hüzünlü
Sonbahar kadar güzelsiniz

İsmi sayıp durduğunuz şeylerin
Tenhâsında nasıl da mahremsiniz
Biraz toprak
Biraz ateş ve deniz
Kum saatlerini ürkütüyor düşleriniz

Harflerin esrarlı kıvılcımları
Hecelerin dumanlı yanığı
Küfürle şiir arasında
Kanın binlerce yıllık efkârını yakıyor
Bir de o dağlar gibi güvendiğiniz
Müphem mezarlara gömülüp kalan
Mağrur kelimeleriniz

Belki de uykuyu hayat bellemişsiniz
Yurdundan bihaber bezirgânlar gibi
Acılar bedestenine
Bırakmışsınız ellerinizi

Ana rahminden ölüme giden
Her yol bir gezginin avuçlarıdır
Rengârenk yumaklardır biriken
Son pazarında yalnızlığının

AĞLAMA DUVARI DEĞİL Kİ KALBİM

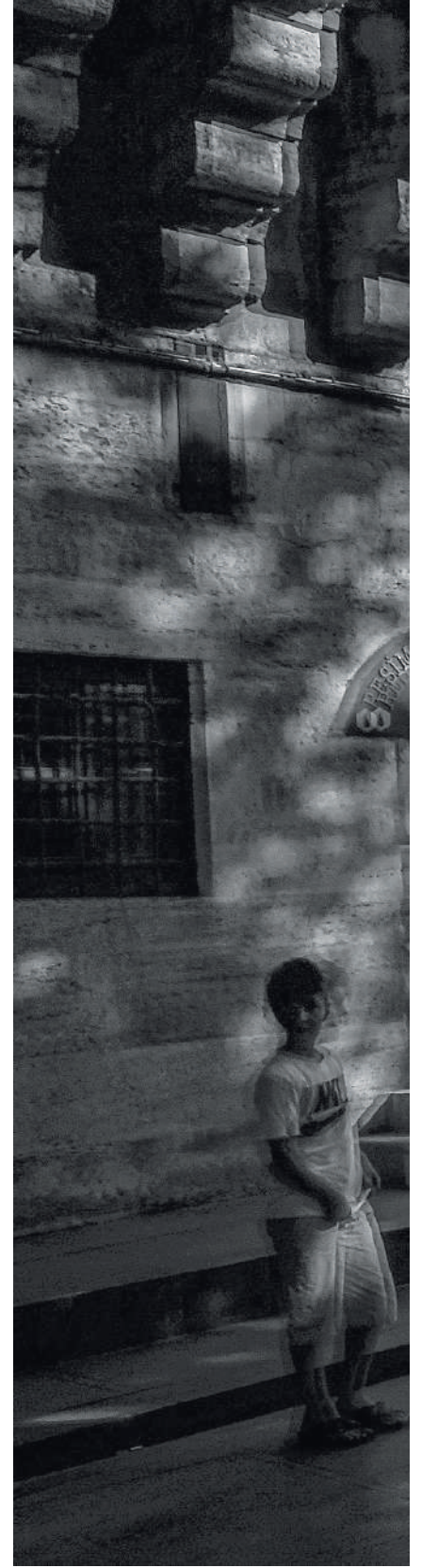
Nerdesin ey göklerin gönderinde uyuyan
Buhurdan kokulu hücrelerimde
Eski bir dibaceyi alıyorum ölümün
Sapsarı ellerinden

Düşürmek istiyorum mısralarımı
Kanadı incinmiş bir serçenin gönlüne
Acının künhüne eremeyenler
Bilemezler çılgın kahkahaların
Zavallı çığlıkların anası olduğunu
Oysa puthaneyi yıkarken bile
Ağlama duvarı değil ki kalbim
Duvarların ağladığı bir mescit

Yeryüzü girdabı çekiyor beni
Pusula kan revan gün ortasında
Nerdesin ey göklerin gönderinde uyuyan
Damlalardan güldestedir gözlerim
Süzülür yurduna vebalılının
Güvercinler bozkırlarda tükenir
Yaban fotoğrafı, ateş harmanı
Ağlama duvarı değil ki kalbim
Bir köprüdür; kıvrım kıvrım uzanır
Sana götüreceğ yolların evrenine

— Grdeler ve Gölgeler —

Renklerin Şiiri

MOR GÜLÜŞLÜ HARAMİ ÇIKAR DAĞLAR BAŞINA

Umutsuz şarkılarla doldurur kadehini
Ufukta uzun süren bir ağıttır her akşam
Bir anda, güz kokulu yıllar düşer yaşına
Mor gülüşlü harami çıkar dağlar başına

Bilemez ki, simsiyah bir urgandır ayrılık
Her sonbahar acıyla çeker onu gölgeler
Gururla gitmelidir bu sevda savaşına
Mor gülüşlü harami çıkar dağlar başına

En kanlı basamağı isyandır gözlerinin
Kül olunca merdiven, kurur leylâ ağacı
Düşlerini emanet eder arkadaşına
Mor gülüşlü harami çıkar dağlar başına

Enkazı yine me'yus yıkılan sarayların
Dirilişin tahtını devirir cenazeler
Dost bildiği parmaklar zehir katar aşına
Mor gülüşlü harami çıkar dağlar başına

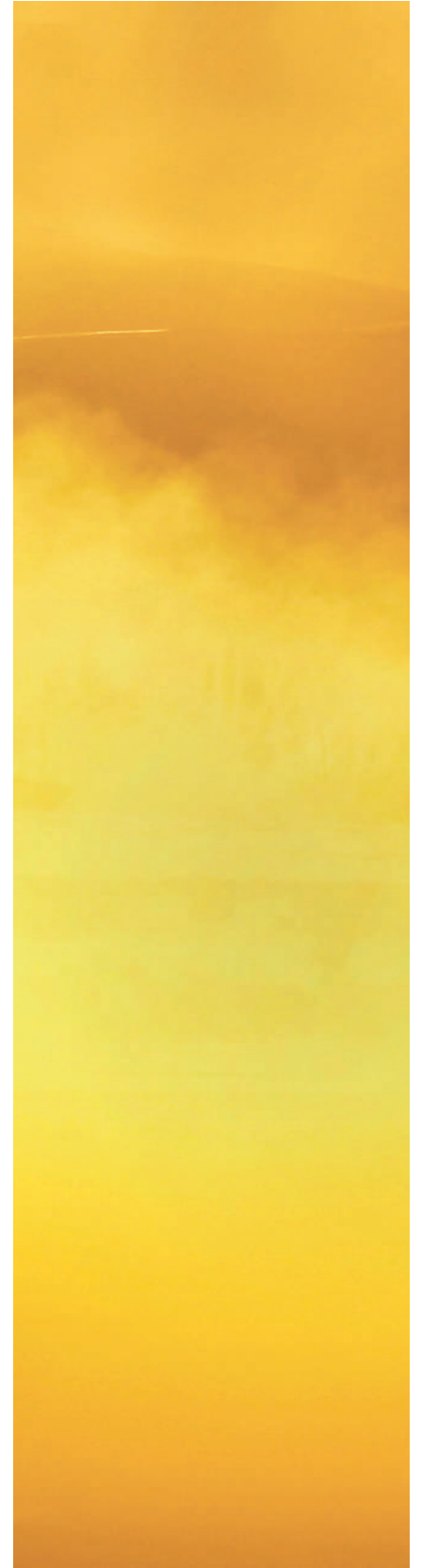
Tedirgindir örümcek ağında büyüyen gül
Kadife yatağında can çekişir şehzâde
Anlar ki, bu nehirler akıyormuş boşuna
Mor gülüşlü harami çıkar dağlar başına

Kaval sesiyle ölür boynu bükük bir çoban
Nereye baksa ateş, ne yana dönse belâ
Derdini türkü türkü yakar huma kuşuna
Mor gülüşlü harami çıkar dağlar başına

— Boynu Bükük —

ELDİVEN

Parmaklardan kayıp gider umudun
Ellerin nerde

Nerede tuttuğun dalın
Yapraklarında büyüyen tebüssümler
Gözlerin nerde

Sen nerdesin
İçindeki aynalar
Düşlerin nerde

Nerede gamzesi tüllenen bahar
O mavi
O yeşil
O siyah kuşlar
Yılların nerde

Bir eldiven gibi tuttuğun dünya
Düşer bir akşamüstü
Başka bir dünyanın avuçlarına

SÜKÛT MERDİVENLERİ

I. Merdiven

Sapsarıyken gözüne masmavi göründüler
Geçtin aynalarından yılların ötesine
Onlar bilmedikleri bir rüyadan döndüler
Ayak izlerindeki çığlıkların sesine

Bir bak hayallerine, simsiyah ve kördüğüm
Bu hüsrân mahşerini nasıl anlayamazsın
Ne kadar da sevimli seni görünce ölüm
Bir kuşun kanadına gülü bağlayamazsın

Rüzgâr taşlı bir yolda dokundu ellerine
Fedakâr göklerine eremeyen onlardı
Umudunu bıraktın gölgelerin yerine
Oysa senin dilinden ateş bile anlardı

Uslanmadın; bahçıvan güz topladı bahçende
Dumanlı bir mahzene göçüp gitti tenleri
Şimdi seni bekliyor gündüzünde, gecende
O ıssız ve karanlık, sükût merdivenleri

Biraz dinlen ve yürü, kabuğuna dön, uyan
İnanmışın her vuslat bir ayrılık dağıdır
Toprağa bak, gülümse, müsterih ol ve dayan
Hayat, bir inkısarın mutlu karanlığıdır

ÇİÇEKLER ÜŞÜMESİN

Gönlümün maviliđi gitmesin gökyüzünden
Kuşların gülücüğü eksilmesin yüzünden

Kar yağsa da bu ıssız vadiye, gün bitmesin
Yapraklar üşüse de, çiçekler üşümesin

HÜZNÜN LALESİDİR DÜNYA /
İNLER PERVANE DÖNEREK

şehzade nûn aşkıyla ağlıyormuş intizâr
rebâbın renklerinde uşşâkın isyanı var
vuslat inkılabıyla uyandırdı ruhu râst
ismin âhımla açar, nigâhımla şarkılar

sabâda kâküllenen ocak esrârı yıkar
çiçeklenir lâcivert ismin, ummana çıkar
çoğalır umman ile letâfet çeşmeleri
yeşerince erguvan, onurum kabre sızar

tedâiler üzgünse, oyada lâledir kalp
üslûp aynada gezer; titrer neyde ıztırap
ıtrî nevâda tambur, gül atar üstümüze
karargâhında leylak olunca ümmî türâp

hüzzâmla kanatlanır ümîdimin elleri
lekesiz pervâneler yıkar ihtilâlleri
âhımla açar ismin; yanar puslu lâmbalar
ebedî ülfetimi kuşanır hayalleri

SEVDİĞİ RENKLERE

siyah benim, beyaz O, bu sevda gökmavisi
ama bir tutsaklığın kitabıdır açtığım
önümde umutların ışıldayan kavisini
ardımda uğursuzluk zindanıdır kaçtığım

siyah, korkunun bile kaybolduğu derinlik
renkler can çekişiyor yörüngesinde, şaşkın
ateşin gölgesinde bulunur mu serinlik
kalır mı, bilinmeyen yerde hülyâsı aşkın

beyaz ki, içimizde sonsuzluğun rengidir
bembeyaz pırıltılar taşır ebemkuşağı
hayat ki, doğrularla uğruların cengidir
dökülür karanlığa sevenlerin başağı

gökmavisi, kimbilir, belki yurdumuz olur
sırların çözüldüğü fısıltıyı duyarız
artık acı çekmemek bile dedimiz olur
onu da, sonsuzluğun hatırası sayarız

heyhât! ..zeytin dalında saplandı sîneme ok
saçlarımın akında vuruldu kelebekler
içimde gözlerinden kalan bir ân bile yok
gülümden bir hatıra verin, sevdiği renkler

Siyah Beyaz Bir Rüya

YOKSA

Bir kar tanesinde ısınmak mahmur
Yağmur damlasında üşümek sırmış
Karla karışıkça yürekte yağmur
Hem üşürmüş sevda, hem ısınmış

Nasıl da değışti dünyada her şey
Kutuplarda ateş, ekvatorunda buz
Batıyı kuzeyde arıyor güney
Kanla yıkanıyor doğuda sonsuz

Kanla yıkanıyor rüya ve umut
Ben bana düşmanım darağacında
Derde soruyorum; diyor ki: unut
Derman karanlığın öte ucunda

Kalk, kalbinde hala merhamet olan
Hayalin başına yıkılıyor Şam
Çanakkale midir yoksa vurulan
Bu yorgun toprakta bu kanlı akşam

GÜLDESTE / SONSUZLUK

gül zindanı yapsalar vardığım her durağı
bana bir gül delisi deseler de her akşam
seninle ışık oldum, yakın ettim ırağı
benimdir gözlerinden aldığım bu ihtişam
şimdi bütün çiçekler nakkaşımdır bu yerde
yapraklarından sızan gözyaşımdır bu yerde

turuncuydu yüreğim, benekleri kırmızı
yeşildi bir Hüma-yı Ata'nın şakağında
ateşin bir baharı taşıyan ince sızı
cemşide rakib oldu güllerin yaprağında
'hu' çekiyor içimde Mevlânâ bir semazen
lalede imreniyor dertli Hallac'a bazen

tutundum bir zamanlar Gencine-i Cemal'e
meğer dibacesiymiş sonsuzluk ülkesinin
gördüysem yapayalnız nerede bir ters lale
yandı titreşimleri uğuldayan sesinin
şafağında büyüyen zambak soldu aniden
tanyeri 'gül gül' diye güneş oldu yeniden

Levni'yi kollarına alır taze bir bahar
bir Tac-ı Kayser gibi sokulur sinesine
onuruna Çırağan kurduğumuz aynalar

düşer yüzyıllar boyu en karanlık ye'sine
her hassa, bir merili bahçesine vurulur
her sultanın tahtına bir prenses kurulur

bana, ne Dürr-i Yekta, ne Semen Sima gerek
senden kalan her harfin içinde binlerce bağ
bağına girmek için küçük bir ima gerek
seninle güle döner derin vadi, yüce dağ
bu sevda ılgıt ılgıt çoğaldıkça bedende
Çiçekçiler Başbuğu olurum belki ben de

dikendi, serfiraza döndü kapında ruhum
büyüdükçe çiçeğim, yapraklarım kısaldı
senden önce ardında 'ah' edip avunduğum
meğer bir malihulya, çaresiz bir masaldı
ölümsüz vuslatına erdim Bağ-ı Safa'nın
nağmeleri duyulmaz oldu Gülfer Kalfa'nın

dantelası çiğdemli yastıklar küf kokuyor
yenilgiler devrinde tarümar oldu bostan
göçenler mor kokulu hüznler bırakıyor
servilerin dalları yine kırıldı yastan
bu gönül mevsiminden gitti uzağa giden
atmak gerek toprağa tohumları yeniden

kapında pusat koyup gül alan sipahiler
seccadesi sularda bir dervişe dönüşür
tahammülü kuşanır, el açıp Me'va diler
goncanın kirpiğinde nilüferle görüşür
bir ömür yalnızlığı alsa da kollarına
gittiği her ülkede gül düşer yollarına

gözüme gül dumanı çöktü yine bu akşam
baktığım her noktada yalnız senin güllerin
içimde gül pınarı aktı yine bu akşam
irinli dertlerime şifa oldu ellerin
Mecnun ile Leyla'nın buluştuğu yerdeyim
bu gül yolculuğunda şimdi son seferdeyim

yanakları gül oya, parmakları gül dalı
kızlar, delikanlılar baştanbaşa gül oldu
ayrılık gül tohumu, şiir güle sevdalı
şair ki, feryadından yana yana kül oldu
onun çemenzarıdır köşelerde hıçkırın
nerde bir bulut varsa, gülsuyudur fışkıran

gül sesleri geliyor; her yer dua ve niyaz
açtı gök kapısını yerde çiğ taneleri
adımları parıltı, alınları bembeyaz
dağılıyor evrene gülün mestaneleri
sen ki, en büyük GÜL'sün, en çok gülü seversin
söyle bahçıvanına, bir gül de bana versin

Ulu Tanrı adıyla aldığım her nefeste
senin için gül açar, kuş olup göğe uçar
sen ey bahar elçisi, sen ey kutlu güldeste
senin için cansızlar bile canından geçer
gölgeler şehrinde gül, kimseye kalmayacak
öteler şehrinde gül, bir daha solmayacak

SEN ŞİMDİ YÜRÜ KENDİNLE

kaderinle, kederinle, kavganla
kime bırakıyorsun giderken yokluğunu

mezarını çiçeklerle bezeyen
ardın sıra sana bakan çocuklar
mezar taşlarının kalbinde o an
nasıl bilecekler yeniden doğduğunu

geceleyin yıldızlar dile gelir
kokunu rüzgârla paylaşmak için
sızdırır bıkaşlarını toprağa
sen hâlâ yürümeğtesin kendinle
bir tabutu bile almadan kollarına

hıyabandır unuttuğun serviler
bozkır acı çeker çobanlar için
çoban kavalının ucunda sarhoş
bir gün ölür; koyun büker boynunu
sürü kalır dağlar ardında yine

sen Şimdi manastır kadar sessiz
kapanmışsın bir ıstırap evine
yürüyorsun ellerinde sapsarı
bir aynayı tutuyorsun kendine

DERİNDESİN, RÜYA KADAR DERİNDE

Seni bir kilimin nakışında
Minyatürün dertli bakışında
Kanı sevgi olan haritaların
Göklere uzayan yokuşunda

Çekingen çeşmelerin suyunda eriyen güz
Yorgun fotoğraflarda sevda arayan öksüz
Bulamaz izlerini evinde, mahzeninde
Yağmur hâlâ murada eremedi teninde

Mağrur bir kıvılcım görünce seni
Başın alıp gitmiş karanlıklara
Mehtabı beklemiş seneler boyu
Kalbinde büyütmüş hep o korkuyu
Ardına bakınca gamlı bir akşam
Duymuş tenhalarda çalan şarkıyı:

Ceviz sandık bomboş; kapılar kırık
Senden artakalan mor bir hıçkırık

Okunmamış esrarlı bir öykünün
Memnu satırları gibidir yüzün
Vuslatın eflâtun gecesinde
Uykusunu kaçırmışsın gündüzün
Oysa ne yerdesin, ne gökyüzünde
Derindesin, rüya kadar derinde

BİYOĞRAFI

Nurullah Genç

Erzurum'un Horasan ilçesine bağlı Tahirhoca köyünde, Emine Hanım ile Seyfullah Genç'in oğlu olarak doğdu. İlkokulu, köyünde okul olmadığı için akrabalarının yanında, iki ayrı köyde okuyarak bitirdi. Ortaokul birinci sınıf için Kars'a gitti; teyzesinin yanında Merkez Ortaokuluna devam etti. Amcası köyden Horasan'a taşınınca, ortaokul 2 ve 3. Sınıfları onun yanında okudu ve Horasan Ortaokulundan mezun oldu. Ortaokul 2. Sınıftan itibaren çalışmaya başladı. Boyacılık, garsonluk, bulaşıkçılık yaptı. Ortaokul 3. Sınıftan itibaren başladığı fırıncılık mesleğini, üniversiteyi bitirene kadar sürdürdü. Lise tahsiline Erzurum İmam Hatip Lisesinde başlayan Genç, 1979'da mezun olana kadar parasız yatılı olarak okudu.

Nurullah Genç, 1979 yılında Atatürk Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi İşletme Bölümünü kazandı. 1983'te mezun olduğu bölüme 1984 yılında Araştırma Görevlisi olarak girdi. 1985-1987 yıllarında aynı üniversitede Sosyal Bilimler Enstitüsü İşletme Yönetim ve Organizasyon Anabilim Dalı'nda yüksek lisansını, 1987-90 arasında ise aynı anabilim dalında doktorasını tamamladı. Üniversite yaşamı da çalışmakla geçen şair, çocukluğundan gelen şiir merakı, edebiyata ilgisi neticesinde Genç Kuşak adlı dergiyi çıkardı. Üniversite yıllarında edebiyatın yanı sıra tiyatro ve satranç çalışmalarında aktif olarak yer aldı. Cimri isimli oyunda Harpagon rolü ile dikkat çekti. Aynı yıllarda Erzurum satranç şampiyonu olarak Türkiye Satranç ligine girmeyi başardı.

Askerliğini 1992 yılının Kasım-Aralık aylarında Burdur'da kısa dönem olarak yaptı. 1995 yılında doçent, 2001'de profesör olan Genç, 2003 yılına kadar Atatürk Üniversitesindeki öğretim üyeliği görevini sürdürdü. Ardından Kocaeli Üniversitesine geçti ve burada da yedi yıl çalıştıktan sonra 2010'da emekli oldu. Emekliliğin ardından İstanbul'a yerleşen Nurullah Genç, İstanbul Ticaret

Üniversitesinde akademik yaşamını sürdürdü. 1994-2013 yılları arasında kamu ve özel sektör kuruluşlarına danışmanlık hizmetlerinde bulundu. Çok sayıda işletmenin reorganizasyonunu gerçekleştirdi ve stratejik planını yaptı. Aile işletmelerine ortaklık bilinci ve yapısı hususunda hizmet verdi, aile anayasaları hazırladı. Kocaeli Üniversitesinin stratejik planlama çalışmalarında bulundu. Bologna Eşgüdüm Komisyonunda yer aldı. Burada bölüm başkanlığı ve dekanlık görevlerinde bulundu. İstanbul Ticaret Üniversitesinin 2012-2017 Stratejik Planı'nı hazırlama kuruluna başkanlık etti. 31 Aralık 2012'de Bakanlar Kurulu Kararıyla, Sermaye Piyasası Kurulu'na Üye olarak atandı. 10 Şubat 2015 tarihine kadar Sermaye Piyasası Kurulu üyesi ve Başkan vekili olarak görev yaptı. 1 Mayıs 2015 tarihinde Merkez Bankası Meclis Üyesi olarak göreve başladı. Halen bu görevini sürdürmektedir. Evli ve üç çocuk babası olan Nurullah Genç, TYB, İFSAK, KASK ve FIAP (Fransa) üyesidir.

Nurullah Genç'in aldığı ödüller şunlardır: Tarım ve Orman Bakanlığı Şiir Yarışması İkincilik Ödülü (1977), MTTB Hicri 1400 Şiir Yarışması Birincilik Ödülü (Hicret şiiri ile, 1978), Yeni Devir Gazetesi Genç Kalemler Makale Yarışması İkincilik Ödülü (1981), Kültür ve Turizm Bakanlığı Roman Teşvik Ödülü (Tutkular Keder Oldu ile, 1987), Türkiye Diyanet Vakfı Na'at-ı Şerif Büyük Ödülü (Yağmur şiiri ile, 1990), Türkiye Diyanet Vakfı Münacat Yarışmasında Mansiyon Ödülü (Arzuhal şiiri ile, 1991), Milli Gençlik Vakfı Gençlik Marşı Yarışması Birincilik Ödülü (1993), Mektep Dergisi Hikâye Yarışması Üçüncülük Ödülü, Kültür ve Sanat Dergisi Şiir Yarışması Mansiyon Ödülü, Doğu Anadolu Gazeteciler Cemiyeti Kültür Hizmet Ödülü (1996), Tuzla Belediyesi Gül Şiirleri Armağanı Büyük Ödülü (Gül ve Ben ile, 1998), Türkiye Yazarlar Birliği Yılın Şairi Ödülü (Hüznün Lâlesidir Dünya ile, 1999), Roman Çeviri Ödülü (Arapça'ya çevrilen Tutkular Keder Oldu romanı ile), 18. Altın Kamera Fotoğraf Yarışması'nda Başarı Ödülü (Renkli baskı dalında), Ist Exhibition of Photography "Portrait 2013" Altın Madalya Ödülü (Siyahbeyaz dalda, Sırbistan), Salon of Art Photography World Around Us 2013 Altın Madalya Ödülü (Spor dalında, Sırbistan), International Exhibition of Art Photography 2013 Gümüş Madalya Ödülü (Moment dalında, Makedonya), Grand Canyon Arizona 2012 Jüri Özel Ödülü (Mimari dalda, ABD), Grand Canyon Arizona 2012 Mansiyon Ödülü (Gezi dalında, ABD), PSA International Exhibition of Photography 2012 Mansiyon Ödülü (Renkli dalda, ABD), Golden Spurs 2012 Mansiyon Ödülü (Gezi dalında, Belçika), Konya İl Kültür ve Turizm Müdürlüğü Dünya İnançları Fotoğraf Yarışması Mansiyon Ödülü (Türkiye), UFSD 2012 Fotoğraf Yarışması Sille Sanat Sarayı Mansiyon

Ödülü (Türkiye), Ist Exhibition Photography "Photography 2012" Pirot, Mansiyon Ödülü (Siyah-beyaz dalda, Sırbistan), www.ukrfoto.org 2012 Mansiyon Ödülü (Serbest dalda, Ukrayna), Fokus Uluslararası Fotoğraf Yarışması 2013 Mansiyon Ödülü (Türkiye).

Edebiyat dünyasına şiirle giren Nurullah Genç, ilk şiir denemelerine çocukluk yıllarında başlamış, köy odalarında gerçekleştirilen şiir sohbetleri, Kerem'den, Dadaloğlu'dan, Karacaoğlu'dan ve Yunus Emre'den okunan şiirlerden etkilenmiştir. Şiir anlayışının oluşması ve şiirinin yaslandığı arka plandan söz eden Nurullah Genç, çocukluk yıllarından itibaren şiirle iç içe oluşunu şöyle dile getirmiştir: "Benim şiire başlamam, şiiri sevmem, şiirin hayatıma geçişi Erzurum'un Horasan kazasında 7-8-9 yaşlarında başladı. Kış günlerinin diz boyundan yukarı kar yağdığı ve inanılmaz soğukların yaşandığı o gecelerde şiirler karşı karşıya gelince, 'Bu ne güzel bir şeymiş, bana göreymiş.' diyordum. Sonra okula gittik. Lisede, üniversitede şiirle tam anlamıyla karşı karşıya kalınca, o 7-8 yaşlarında başlayan macera edebiyat dergilerinde şiir yayımlamaya kadar gitti" (Kotan, 2015: 18). "İstiyorum" başlıklı ilk şiiri 1978'de Orman Bakanlığı Aylık Bülteni'nde yayımlanmıştır. Bunun dışında Aylık Dergi, Türk Edebiyatı, Kardelen, Kırağı, Palandöken, Gurbet, Hüner, Kalem ve Onur, İkinci Yazıları, Düş Çınarı, Dolunay gibi dergilerde yayımlanan şiirleriyle tanındı.

Nurullah Genç şiirlerinde hüznün, hülya ve aşk gibi duyguları öncelerken, ilk şiirlerinde ağırlıklı olarak yer alan karamsarlığı şiir serüveninin hemen her aşamasında sürdürmüş ve aşk temasıyla birlikte olgunlaştırmıştır. Şiirde vazgeçmediği iki ana tema olan aşk ve hüzne; ayrılık, yalnızlık ve acının eşlik ettiği görülmektedir.

Nurullah Genç, şiirlerinin tematik yönüne dair şunları söylemektedir: "Benim şiirlerimde; ölüm, aşk, ayrılık, yalnızlık temaları vardır. Çünkü dünya, yalnızlıklar ve ayrılıklar ülkesidir. Her insan her an aslında yalnızdır kalabalıklar içerisinde, evinde bile. Çünkü ruh ve beden de yalnızdır." Bununla birlikte "yine şiir temalarının içerisinde benim medeniyetim çok önemli bir yer tutar. Türk Medeniyeti ve İslam Medeniyeti. Ona telmih çokça vardır ki bir kitabımı tamamen ona ayırmış bir şairim ben. Bu kitapta bütün medeniyetimizin arayışı vardır. Ama bu aynı zamanda bir kapanmayı da beraberinde getirmedi benim şiirimde. Dünya medeniyetine ve değişik medeniyetlere de telmihler vardır. Yani bir yerde fenafillâhı kullanırken bir şiirde tema olarak, başka bir şiirde ya da aynı şiirde Nirvana'ya da telmih vardır. Yani Hint Mitolojisi'ne de Hint

felsefesine de telmihler vardır. Dikkatli okuduğunuz takdirde bunları bulabilirsiniz. O yüzden böyle sınırlı birkaç tema etrafında dönmüyor benim şiirim; ama bu kültürel kodlara inilmediği takdirde bir kişinin şiirimi çözmesi zor olur" (Akt. Kotan, 2015: 22).

Nurullah Genç, ferdî hassasiyetleriyle kendine has bir şiir yaratmıştır. Dolayısıyla şiirlerinde en çok önem verdiği husus, ahenk olmuştur. Geniş bir şiir bilgisine sahip olan şair, müzikalitesi yüksek, ahengi sağlamada etkili olan kelimeleri kullanmaya özen göstermiştir. Nurullah Genç'in şiirlerinde dikkati çeken bir diğer husus, imge zenginliğidir. Sıradan sözcükler ve telmihlerle bir imge dünyası oluşturur. Şairin imge dünyası, ağırlıklı olarak İslam tarihi, siyer, hadis, peygamber kıssaları, evliya menkıbeleri, mitoloji, Türk tarihi ve Dede Korkut hikâyelerinden beslenir. Bu yönleriyle Nurullah Genç'i, gelenekten beslenen bir şair olarak değerlendirmek gerekir. Daha çok dinî ve tasavvufî mazmunlar üzerine kurulan gelenek anlayışına sahiptir. Şiirlerindeki gelenek etkileri şekilden çok mazmunlar ve muhteva açısından kendisini hissettirir. (Yavuzer, 2019: 345). Nurullah Genç, 1980 sonrası Türk şiirinde İslâmî duyarlılığı yaşatan ve yansıtan bir şair olarak konumlandırılır.

KİTAPLARI

Şiir:

Çiçekler Üşümesin
Nuyageva
Yankı ve Hüzün
Aşkım İsyandır Benim
Siyah Gözlerine Beni de Götür
Yanılgı Saatleri
Yağmur
Rüveyda Yıldırım
Denizin Son Martıları
Aşk Ölümçül Bir Hülyadır
Hüznün Lalesidir Dünya
Gül ve Ben

Yürüyelim Seninle İstanbul'da
Müptelâdır Gemiler Benim Denizlerime
Sensiz Kalan Bu Şehri Yakmayı Çok
istedim
Birkaç Deli Güvercin
Çanakkale: Her Şey Yanıp Gül Oldu
Ateş Semazenleri
Ölüm Noktürnü

Roman:

Tutkular Keder Oldu
Yollar Dönüşe Gider
İntizar

iyi ki ÜSKÜDAR var!